

under den Forudsætning vil jeg dog henstille til den meget ærede Forsamling, om ikke det Spørgsmaal, om en saadan Fordring af Constanten, som skulde holdes paa rede Haand i Finantsministeriet i det følgende Aar, først maatte være afgjort, inden man gik ind paa at tage nogen Bestemmelse, om der ikke kunde skee nogen Afbetaling paa Sparekassemidlerne. Jeg maa bede, at man vel lægger Mærke til, at Converteringen kun er et Forslag, ikke nogen Lov, det er altsaa muligt, — jeg indlader mig slet ikke paa, om det virkelig bliver Tilfældet eller ikke, jeg gjør kun opmærksom derpaa, at det er muligt, at Lovforslaget ikke bliver Lov. Hvorledes er Stillingen saa? — saa er det, at den meget ærede Finantsminister har erklæret: „Jeg har en Beholdning af over 2 Millioner i Constanten, som jeg kan disponere over.“ Jeg indrømmer gjerne, at den meget ærede Finantsminister derved tillige har formeent at kunne erhverve et betydeligt Beløb til Reservefonden i Obligationer; jeg indrømmer tillige, at det naturligtvis er en meget vigtig finantseft Betragtning, det Forhold, som maa finde Sted mellem den contante Beholdning og Reservefonden; men jeg udhæver det tillige, for at gjøre opmærksom paa, hvor vanskeligt og efter min Anskuelse aldeles umuligt det er at tage Bestemmelse om, hvorvidt der maa finde nogen Afbetaling Sted paa Sparekassernes Midler, førend man veed, om Lovforslaget om Converteringen er vedtaget af hele Rigsdagen eller ikke. Naar den meget ærede Finantsminister har gjort opmærksom paa, at Spørgsmaalet var om et Beløb af 17—1800,000 Rbd., skal jeg hertil ansøre, at jeg aldeles ikke har tænkt mig, at hele Beløbet, som indestod i Statskassen af Sparekassemidler, skulde komme til Udbetaling i det følgende Finantsaar. Jeg troer, at man i saa Henseende vistnok burde gaae frem med Barsomhed, og mener navnlig, at et af de Midler, hvorved denne Barsomhed kunde anvendes, var netop ved ikke at udbetale hele Summen, men en mindre Sum, saasom, for at nævne et Exempel, 500,000 Rbd. Nu mener jeg, at det er en Betragtning, naar man ellers vil gaae ind derpaa, som man ikke kan komme til at

afgjøre, førend man veed, om den meget ærede Finantsminister har et saadant Beløb i Constanten til Disposition, og dette Spørgsmaal kan man ikke besvare, førend Lovforslaget om Converteringen er afgjort. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at der er al Anledning for den meget ærede Forsamling til ikke at gaae ind paa dette Lovforslag, førend Spørgsmaalet om Converteringen er afgjort.

Finantsministeren: Den ærede Landstingsmand, som nys havde Ordet, har aldeles misforstaaet mig; det er ikke mig, der har angivet den Sum, som her kunde komme i Betragtning, til 17 à 1800,000 Rbd., det er tværtimod netop den ærede Landstingsmand selv, der har nævnet denne Sum som Sagens Gjenstand. Jeg skal imidlertid ikke fremhæve, hvad jeg troer i den Henseende let kunde give Anledning til Misforstaaelse; jeg opfattede ham nemlig saaledes, som det var hans Mening, ikke, at de Midler, som indestaae for Sparekasserne i Statskassen, strax skulde udbetales, men, — hvad jeg ogsaa, med nærmere Forbehold af det Tidspunkt, hvori det skulde træde i Kraft, kan erklære mig enig i, — at man skulde ophøre at modtage deres Midler i Statskassen, og jeg nævnte da den Sum, hvormed Udbetalingen i saa Fald kan antages at ville komme til at overskride Indbetalingen, eller Indbetalingen til at være under Udbetalingen, nemlig 700,000 Rbd., men jeg har aldrig nævnt 17—1800,000 Rbd. Jeg skal tillade mig at gjøre dette Forhold, som forekommer mig at være blevet noget uklart, lidt anskueligere. Forholdet er for Diebliffet dette, at Finantsministeriet efter den gjældende Lovgivning slet ikke er forpligtet til at modtage Midler for Sparekasserne; Finantsministeriet er endog saalidet forpligtet dertil, at jeg i ethvert Tilfælde, hvor Sparekasserne ville gjøre Indbetalinger, paa det Nøieste overveier, om der er tilstrækkelig Anledning til at modtage dem, og uden at spørge Sparekasserne, om det convenerer dem, at jeg siger ja eller nei. Jeg tager i saa Henseende alene Hensyn til de finantseft og Creditforholdene, og derefter afgjør jeg, om jeg vil gjøre Brug af den Bemyndigelse, som i § 2 begjæres fortsat endnu eet Aar. Naar derimod